

Leben uit de dood

Schriftgedeelte: Ezechiël 37:1-14.

1 DE hand des HEEREN was op mij, en de HEERE voerde mij uit in den geest, en zette mij neder in het midden ener vallei; dezelve nu was vol beenderen.

2 En Hij deed mij bij dezelve voorbijgaan geheel rondom; en zie, er waren zeer vele op den grond der vallei; en zie, zij waren zeer dor.

3 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, zullen deze beenderen levend worden? En ik zeide: Heere HEERE, Gij weet het.

4 Toen zeide Hij tot mij: Profeteer over deze beenderen, en zeg tot hen: Gij dorre beenderen, hoort des HEEREN woord.

5 Alzo zegt de Heere HEERE tot deze beenderen: Zie, Ik zal den geest in u brengen, en gij zult levend worden.

6 En Ik zal zenuwen op u leggen, en vlees op u doen opkomen, en een huid over u trekken, en den geest in u geven, en gij zult levend worden; en gij zult weten dat Ik de HEERE ben.

7 Toen profeteerde ik, gelijk mij bevolen was, en er werd een geluid als ik profeteerde, en zie, een beroering! En de beenderen naderden, elk been tot zijn been.

8 En ik zag, en zie, er werden zenuwen op dezelve, en er kwam vlees op; en Hij trok een huid boven over hen, maar er was geen geest in hen.

9 En Hij zeide tot mij: Profeteer tot den geest; profeteer, mensenkind, en zeg tot den geest: Zo zegt de Heere HEERE: Gij geest, kom aan van de vier winden en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden.

10 En ik profeteerde, gelijk als Hij mij bevolen had. Toen kwam de geest in hen, en zij werden levend en stonden op hun voeten, een gans zeer groot heir.

11 Toen zeide Hij tot mij: Mensenkind, deze beenderen, die zijn het ganse huis Israëls; zie, zij zeggen: Onze beenderen zijn verdord en onze verwachting is verloren, wij zijn afgesneden.

12 Daarom, profeteer en zeg tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal uw graven openen en zal ulieden uit uw graven doen opkomen, o Mijn volk, en Ik zal u brengen in het land Israëls.

13 En gij zult weten dat Ik de HEERE ben, als Ik uw graven zal hebben geopend en als Ik u uit uw graven zal hebben doen opkomen, o Mijn volk.

14 En Ik zal Mijn Geest in u geven, en gij zult leven, en Ik zal u in uw land zetten; en gij zult weten dat Ik, de HEERE, dit gesproken en gedaan heb, spreekt de HEERE.

De zaak van Gods oude volk Israël was in die tijd een onmogelijke. Zij waren in ballingschap in Babel. Er scheen geen enkele hoop te zijn op hun verlossing. Het scheen dat de kleine hoop die zij hadden niet alleen dood was, maar ook begraven. Temidden hiervan had Gods profeet een merkwaardig gezicht. Hij zag een vallei en die was vol dorre beenderen en de vraag werd hem gesteld: *Zullen deze beenderen levend worden?* Met andere woorden, kan het onmogelijke plaatsvinden? Kan er leven zijn uit de dood? Kan er een opstanding zijn? U ziet de onmogelijkheid ervan. *Zij waren zeer dor.* Maar Ezechiël, met wijsheid gezegend, zei: *Heere HEERE, Gij weet het.* En vervolgens moest hij profeteren of, zo u wilt, prediken tot de beenderen, en dan moest hij profeteren of, zo u wilt, bidden tot de wind, tot de Geest. Toen was er de opstanding. Er was leven uit de dood. Het onmogelijke vond plaats.

Er zijn hiervan inderdaad enkele toepassingen te geven. Allereerst, de Heere sprak precies naar Israëls geval. Zij waren net als die dorre beenderen, dood en begraven. Maar, *Ik zal uw graven openen en zal ulieden uit uw graven doen opkomen, o Mijn volk, en Ik zal u brengen in het land Israëls.* Met andere woorden, onmogelijkheden zijn voor God gemakkelijk op te lossen.

Maar de tweede zaak is inderdaad dat we hier een zeer schoon beeld hebben van het werk van de Heilige Geest in de herschepping, in de nieuwe geboorte. Het is onmogelijk. Het is leven uit de dood. Het is een opstanding. Het is het werk van de Heilige Geest door de opstanding van Christus. Er is geen twijfel aan onze verdorven, ellendige staat van nature – dorre beenderen. De dorre beenderen konden zichzelf niet levend maken. Zij konden helemaal niets doen. Het was voor de profeet een verschrikkelijk gezicht, een gruwelijk gezicht. Er was niets aantrekkelijks aan. Profeteer tot de beenderen. Dat is wat de Evangeliebediening is. Het is het Woord van God te prediken, en velen van degenen tot wie het Evangelie gepredikt wordt, zijn gelijk de dorre beenderen, dood in misdaden en zonden, walgelijk in Gods oog, onbekwaam zichzelf te helpen, doof voor elke waarschuwing, onbekend met de ontzaggenheid van hun geval. Dat is de staat van de menselijke natuur. Dit is de staat van de wereld van nature. *Profeteer over deze beenderen.* Maar u zegt, wat een dwaasheid! *Profeteer over deze beenderen.* Maar dan: *Profeteer tot den wind*¹. Dat is, bid tot de Geest Gods.

Dus daar raakt dit vanavond onze gebedssamenkomst. Ik hoop dat ik op de preekstoel probeer te profeteren tot de beenderen. Ik hoop dat vanavond diegenen onder u die spreken² en diegenen onder u die stil zijn, zullen profeteren tot de winden. *Kom aan van de vier winden en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden.* Het is Gods werk.

Zeker, de Heere en Zaligmaker Jezus Christus nam dit gehele onderwerp op in Zijn gesprek met Nicodémus in Johannes 3. *De wind blaast waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid; maar gij weet niet vanwaar hij komt en waar hij heengaat; also is een iegelijk die uit den Geest geboren is.* Welnu, dit is het wat we in onze kerken nodig hebben, in onze gemeenten en hier in de Bethelkerk. *Totdat over ons uitgegoten worde de Geest uit de hoogte.* Er is geen vervangend middel voor en we kunnen het niet bevelen. We kunnen er alleen om bidden. Maar, profeteer tot de beenderen; profeteer tot de wind. *Kom aan van de vier winden, o blaas, en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden.* En dat is de enige weg waarin er ooit een genadevolle opwekking, een ware opwekking kan zijn, als de Heilige Geest als de Noordenwind en de Zuidenwind krachtig en genadig blaast op deze dorre beenderen en leven geeft waar alles tevoren dood was.

Er is hiervan uiteraard een derde gezichtspunt, denkend aan de opstanding van de doden in de grote dag, de onmogelijkheid van dit alles. Maar op het woord van de Heere, op het bevel van de Heere, zullen de doden opstaan, *dezen ten eeuwigen leven, en genen tot versmaadheden en tot eeuwige afgrijzing.* 'Daarom, o mijn God, bereid mijn ziel voor die grote dag.'

En dan nog een laatste aspect van dit onderwerp, en dat komt heel dichtbij; het raakt ons persoonlijk. Dat is, voelen wij, als we eerlijk zijn, in ons binnenste soms niet iets als die dorre beenderen; de dorheid aan de ene kant en de dood aan de andere kant? Misschien is het de dag des Heeren en we zitten onder het geklank van de waarheid. O, maar de dorheid en de dodigheid. O, maar het werk van de gezegende Geest, bijzonder zoals geopenbaard in Johannes 14, 15 en 16, namelijk de verheerlijking van de Zaligmaker, het nemen van de dingen van Christus en ze te openbaren aan de ziel – leven uit de dood, het stenen hart weg te nemen, een vlezen hart te geven, leven waar alles tevoren de dood was.

¹ In het Engels staat: wind

² Namelijk in het openbare gebed

Blaas op deze beenderen, zo dor en zo dood;
Stort Uw zoetste, zachtste invloed uit
In onze harten alom;
Wijs de plaats aan van overvloedige genade;
Leidt ons tot de bloedende wonden
Van onze vleesgeworden God.

Welnu, moge dit het thema zijn van onze gebedssamenkomst en onze gebeden, en moge het de ervaring zijn van onze harten.

* * *

Deze meditatie werd gehouden in de Bethelkerk, Luton, door dhr. B.A. Ramsbottom, op maandag 2 juni 2003.